

ዛ፡ጊዛ፡ሃይ
ጠጥረዋል
ገናኝ ገረገጥኛ፡ግ፡

နာမည်ရှိတဲ့ ကြယ်အတွက် ရှေးဦးစကား

ညဆိုတာ ကြယ်စုံမှ လှပါသည်။ ။

မှောင်လွန်းသောညများကို ခေတ်အဆက်ဆက်
အခွန်ရှည်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့ ၏ သမိုင်းဝင်ညများ ၌ လ
ည်း ကြယ်တွေအတော်စုံအောင် ထွန်းလင်းတောက်ပခဲ့တာ တွေ့ရပါသ
ည်။ ။ အဲဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီး အဝေးရောက်မင်း ဆရာအောင်ဝေး၏ ကဗျာ
တစ်စကို သတိရမိပါ၏။ ဖေဖေ ကြယ်တွေမှာ နာမည်ရှိသလား။
သားရေတော်တဲ့ ကြယ်တွေမှာ နာမည်ရှိတယ်။ မတော်တဲ့ ကြယ်
တွေမှာ နာမည်မရှိဘူးတဲ့ ။ မှန်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ သမိုင်း၏ မိုး
ကောင်းကင်မှာ နာမည်ရှိတဲ့ ကြယ်တွေ အများကြီး။ ဟိုမှာ ဒီမှာ တလ
က်လက်၊ သူ့ခေတ်နဲ့ တော့ သူတွင် ကျယ်ခဲ့ကြသူတွေချည်း။ အခုတော့
အားလုံးနီးပါး ကြွေလွင့်ခဲ့ကြပြီ။

ဤသို့ တူမတူအောင် ထူးချွန်ပြောင်မြောက်
ဂုဏ်ရည်တောက်ပခဲ့ကြသော ကြယ်များ ၏ ကောက်ကြောင်းကို ကျွန်
တော့်ရှေ့က ဆရာဆရာကြီးများက ကြယ်ကြွေရာ ခြေရာကောက်ကာ၊
စာကဗျာတို့ ဖြင့် ဦးညွှတ်ဂုဏ်ပြု ရေးဖွဲ့ခဲ့ကြပြီးဖြစ်ပါသည်။ ။ ဝေဝေဆာ
ဆာ ပျံ့ပျံ့မွှေးမွှေး။ ဂုဏ်ပြုထိုက်သူများကို ဂုဏ်ပြုခြင်းသည် မင်္ဂလာပဲ
မဟုတ်ပါလား။

အက်ဆေး သို့မဟုတ် ရသစာတမ်းဆိုတာ စာပေဘာသာရပ်ကို ကျွန်

တော် တနှစ်ခြိုက်ခြိုက်၊ တရှိုက်မက်မက် စွဲလမ်းမြတ်နိုးခြင်းကြီးစွာ
ရေးသားလာမိသည့် အရွယ်ရအနယ်ကျ ကာလဝယ်၊ ကျွန်တော့်အာရုံ
ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲသို့ နာမည်ရှိသောကြယ်တို့ ၊ အခါအားလျော်စွာ
ခုန်ဝင်လာတတ်ပါသည် ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သောအခါမှ
အလွတ်မခံဘဲ ရသအက်ဆေး၊ ရသစာတမ်းဖြင့် အမိအရ ဆုပ်ကိုင်ဖမ်း
ယူလေ့ရှိမြဲဖြစ်ပါသည် ။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော့်လက်ထဲ ယက်သဲ့ကျင်ယူမိသ
မျှ လမ်းပြကြယ်များ . . .တစ်စစ စုစည်းမိလာပါသည် ။ လက်ဖဝါးပေါ်
ကလို့ ခုန်၊ ကြယ်တွေ တော်တော်စုံဟု ပင် ဆိုချင်စရာ။ ထိုအခါ စာတစ်
အုပ်အဖြစ် တခုတ်တရ စုစည်းရလျှင် ကောင်းလေစွဟု တောင့်တမိခဲ့ပါ
သည် ။ သို့သော် ရာသီတွေသာ ကြာရှည်ခဲ့သည် ။ ဆန္ဒတို့ သည် သာ နေ
လောင်ကာ အရောင်ကျခဲ့သည် ။ အကောင်အထည် ပေါ်မလာခဲ့ပါချေ။

အခုတော့ . . . ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ခံစားသည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့
ပါ။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးကာ စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ် စွန့်စွန့်စားစား ထုတ်
လုပ်ရန်မှ တစ်ပါး . . . အခြားမရှိ။ သို့ဖြင့် ယခုအခါ ကျွန်တော် တန်ဖိုး
ထားမြတ်နိုးခဲ့သော ကြယ်များ သည် ၊ စာချစ်သူတို့ လက်ဝယ်သို့ ပျံသန်း
ရောက်ရှိလာပါပြီ။

ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာအနည်းငယ်ပဲရှိပါသည် ။

ယခု၊ ကျွန်တော်ရင်နှင့် ထွင်းကာ ရေးသားထုဆစ်ခဲ့သည့် ကြယ်များ
၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို ဆရာ ဆရာမများက အချက်အလက်စုံစုံ ရနံ့ထုံ
ထုံဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်ရာ၊ ကျွန်တော် နောက်ထပ် ပြာလဲ့မှာ
ဇာချဲ့ရန်အကြောင်းမရှိတော့။ ကျွန်တော်လုပ်နိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိသည် ။
ကြယ်လျှောက်လမ်းမှာ ကျွန်တော်နှင့် အမှတ်မထင်၊ ရင်ခုန်ဆုံစည်းခြင်း
များ ၊ တဒင်္ဂလွမ်းမောခဲ့ရမှုများ ၊ စာပေမှ တစ်ဆင့်

ရင်ထဲရိုက်ခတ်ပင့်နှိုးလာသည့် အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များကို ရသအက်ဆေး၊ ရသစာတမ်းပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် စုတ်ချက်တင်ပုံဖော်ဖို့ ပဲဖြစ် ပါသည်။ ။

အတိအကျပြောရလျှင် . . . ကျွန်တော်လေးစားကြည်ညိုခဲ့သူများ ၏ ပုံရိပ်ကောက်ကြောင်းကို ရသအက်ဆေးရေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့ပါ၍ အက်ဆေးဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ဆရာများ ၏ ကိုယ်ရေးအကြောင်းအ ရာ အချက်အလက်များကို အပြည့်အစုံ ပုံအပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ကြောင်း ဦးစွာတင်ပြလိုပါသည်။ ။ ထို့အတွက် ကျွန်တော့်အား နားလည်ပေးနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။ ။

သို့သော် . . . ကျွန်တော်ပြောနိုင်တာတစ်ခုကား ခြုံဝန်းသိမ်းပိုက် သော အလှဟန်ဖြင့် အက်ဆေး၊ ရသစာတမ်းပုံသဏ္ဌာန်သို့ရောက်ရှိရန်၊ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးပမ်းအားထုတ်ထားတာကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်ပါသည်။ ။ ရသအက်ဆေး သို့မဟုတ် ရသစာတမ်းဟူသည် ဆောင်းပါးလည်း မဟုတ်၊ ဝတ္ထုလည်း မဟုတ်ဘဲ၊ ထိုဘာသာရပ်နှစ်ခုအ ကြား စိမ်းစိုသောလမ်းကလေးအတိုင်း ခပ်တိုတိုလေးသွားရသည့် ခရီး တစ်ဆစ်ဖြစ်ရာ၊ အကြောင်းအရာအချက်အလက် ခပ်ပါးပါးကိုသာ၊ ကျွဲ ကူးရေပါပေးနိုင်စွမ်းရှိပါသည်။ ။ သို့ပါ၍ အချို့အပုဒ်များ ၌ ကျွန်တော်ကို ယ်တိုင်လည်း အားမရသည့် နည်းတူ စာဖတ်သူများ လည်း မချင့်မရဲ ဖြစ်ကြလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ ။ ထို့အတွက် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါရ န်လည်း တောင်းပန်ပါရစေ။

နောက်တစ်ခုပြောစရာရှိသည် ကား၊ ဆိုခဲ့ပါ အချို့သောဆရာများ ၏ ရသအက်ဆေးများကို ရေးသားရသည့် ကာလနှင့် စာပေစိစစ်ရေးဟူ သော မဟာတံတိုင်းကြီးကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ရေးအတွက် ဖြေလျော့ပေးခဲ့ရ

သည့် တင်ပြဖွဲ့နွဲ့မှုဖြစ်သည် မို့၊ စာတစ်ပုဒ်ဖတ်တိုင်း ရေးသားဖြတ်သန်း ရသည့် ခေတ်ကာလ၊ နှစ်ကာလများကို စာဖတ်သူများ ဘက်မှ မမေ့မလျော့ ထည့်သွင်းစဉ်းစားပေးရန်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။

မည်သို့ဆိုစေ . . . ကျွန်တော်သည် ကဗျာရေးသူဘဝမှ အက်ဆေးချစ်သူအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ကာ၊ အောက်မေ့ဖွယ်ရယ်သံ (၂၀၀၉)၊ ကျွန်တော်နှင့် ကာသီဒါသခေါင်းလောင်း (၂၀၁၄)စသည့် ရသစာတမ်းပေါင်းချုပ်နှစ်အုပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး၊ ယခုတတိယမြောက်ခြေလှမ်းအဖြစ် "ထောင်ဝင်စာ" ရုပ်ပုံလွှာ ရသအက်ဆေးစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည့် အတွက် ပုထုဇဉ်ပီပီ အတိုင်းမသိ၊ ကြည်နူးပီတိဖြစ်ရကြောင်း ဝန်ခံလိုပါသည်။ ။

နောက်ဆုံးပြောချင်သည် ကား၊ များ လှစွာသော အခက်အခဲတွေကြားက ဤရုပ်ပုံလွှာ ရသအက်ဆေးစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ စေတနာထား ကူညီမှုပြုခဲ့သည့် health for All မဂ္ဂဇင်းပုံကိုင်ရှင် ညီငယ်အယ်ဒီတာ ကိုမျိုးဆင့် (ရှင်မတောင်စာပေ) ကိုလည်း ကောင်း၊ ဖြန့်ချိရေးကိစ္စအဝဝအတွက် မေတ္တာဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးသည့် ၊ ကောင်းဆုသာစာပေမှ မျိုးဆက်သစ် ညီငယ်စာရေးဆရာ ကိုဟန်သုသော်ကိုလည်း ကောင်း၊ စာပေနှင့် ဘဝခရီးလမ်းဝယ် ငိုလည်း မခွဲ ရယ်လည်း မခွာ အတူရုန်းကန်ကျော်ဖြတ်ရင်း ယခုစာအုပ်ထုတ်ဝေရေးအတွက် အားတက်သရော စိတ်ဓာတ်ခွန်အားပေးခဲ့သော ကျွန်တော်၏ ဘဝလက်တွဲဖော်စာရေးဆရာ မေဇွန်အေးကိုလည်း ကောင်း၊ ယခုစာအုပ်ပါ ရသအက်ဆေးများကို စာနယ်ဇင်းစာမျက်နှာများ ပေါ်တွင် ဦးစွာ ဖော်ပြပေးခဲ့ကြသည့် စာနယ်ဇင်းများ ၊ အယ်ဒီတာဆရာများ နှင့် ချစ်သောညီငယ်ပန်းချီဆရာ ကိုကိုနိုင်ကိုလည်း ကောင်း ကျေးဇူးအနန္တတင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်းပြုဖော်ပြအပ်ပါသည်။ ။

ညွတ်နူးသော ဂါရဝဖြင့်

မင်းချမ်းမွန်

*

2023-10-24

ရုံပြရက်မရပါ
သစ်ရွက်သည်
ချစ်တတ်လာလျှင်၊ ပန်းပွင့်ဖြစ်လာ၏။
ပန်းပွင့်သည်
ရိုကျိုးကိုးကွယ်တတ်လာလျှင်
အသီးဖြစ်လာ၏။

အချစ်ဆိုတာဘာလဲ...ဟု ကျွန်တော် တွေးကြည့်နေစဉ်၊ နှလုံးသား
ထဲ ဗြဲန်းစားကြီး ခုန်ဝင်လာသော ကမ္ဘာကျော်စာဆိုကြီးတဂိုး၏ 'တေ
လေငှက်'ထဲက စာသားတချို့ပဲဖြစ်ပါသည်။ ။ အမှန်အတိုင်းဆိုရလျှင် အ
ငိုလွယ် အရယ်လွယ်သော ငယ်ဘဝကို ဖြတ်သန်းပြီး အရွယ်ရ အနယ်
ကျပြီဟု ထင်ရသော ယခုအချိန်ရောက်သည့် တိုင် အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ
ဟု မေးလာငြားက ကျွန်တော် ရုတ်ခြည်းရေရာပိုင်ပိုင် ဖြေနိုင်မည်မဟု
တ်တာ သေချာပါသည်။ ။

ကမ္ဘာကျော်ပါရှားစာဆိုကြီး အိုမာခရမ်ကတော့ 'ကန္တာရထဲက သစ်
ရိပ်အောက်မှာ ကဗျာကျမ်းတစ်စောင်၊ ပေါင်မုန့်တစ်လုံး၊ စပျစ်ရည်တစ်
အိုးနဲ့ မြတ်နိုးသူတစ်ယောက်သာရှိနေမယ်ဆိုရင်၊ ကန္တာရဟာလည်း နိ
ဗ္ဗာန်ဘုံကလေးတစ်ခုဖြစ်နေလိမ့်မယ် . . .'ဟု အတည်ပေါက်ပြောခဲ့သ
ည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ဆီက ခေတ်ပေါ်ကဗျာအရေးကောင်းလှသော ဇာတ်
မင်းသားကိုသိန်းဇော်ကတော့

အမှာ စာမရှိဘဲ

နှင်းဆီပန်းတွေ ပွင့်ခဲ့တာ

ကမ္ဘာဦးအစက ယနေ့အထိ . . .တဲ့ ။

ဟုတ် လိုက်လေ။ အချစ်ဆိုတာလည်း အမှာ စာမရှိဘဲ ကမ္ဘာဦးအစကတည်းမှ သည် ယနေ့တိုင် ပွင့်လန်းနေတဲ့ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ပဲ မဟုတ်လား။

*

ဤသို့ဆိုပါလျှင် . . .

လူရယ်လို့ ဖြစ်လာသူမှန်သမျှ . . .ဘဝမှာ တစ်ခါတော့ ရင်ထဲ၊ လေညင်းနဲ့ အတူ နှင်းဆီနီရဲရဲတစ်ပွင့် ဖူးပွင့်ခဲ့ကြသူတွေချည်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်ပါသည် ။ သို့ဖြင့် အိုမာခရမ်ရင်ထဲ နှင်းဆီပန်းပွင့် ဖူးပွင့်ခဲ့၊ ဇာတ်မင်းသား ကဗျာဆရာကိုသိန်းဇော်ရင်ထဲ နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့် ဖူးပွင့်ခဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ အိုးဝေခေါင်းဆောင် ကိုအောင်ဆန်းတစ်ဖြစ်လဲ သခင်အောင်ဆန်းရင်ထဲမှာ လည်း နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့် ဖူးပွင့်ခဲ့မှာ သေချာပါသည် ။

ကျွန်တော်တို့ အများ စု သိရှိနားလည်ထားသည် က ကိုအောင်ဆန်း (ခေါ်) ဗိုလ်အောင်ဆန်း၏ အချစ်ဦး နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်သည် ဂျပန်ခေတ်ဆေးရုံကြီးပေါ်တွင် တွေ့ရှိခဲ့သည့် ကရုဏာရှင်မလေး၊ သူနာပြုဆရာမ မခင်ကြည်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုပဲ နားလည်မှတ်သားခဲ့ကြသည် ။

'ငွေသော်တာရောင်ခြည် . . .ထိန်လင်းတော့သည် . . .

ဘုံကြိုးပြတ်တဲ့ မိုးနတ်မဒီ . . .

သဒ္ဓါက ပိုသည် . . .ဆရာမကိုပဲ အသည်းစွဲအောင် . . .ချစ်မိပြီ . . .'

ဆိုသော 'ဆရာမ' သီချင်းပင် လူအများ နှုတ်ဖျားဝယ် ရေပန်းစားထင်ရှားခဲ့သည် ။ တချို့ဆို အဲဒီသီချင်းကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရေးခဲ့သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆသည် အထိ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ တကယ်တော့ ထိုသီချင်း၏ လက်ရာရှင်ကား ကရင်အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး စောစံဖိုးသင်တို့ အဖွဲ့မှ ကရင်ရဲဘော်လေးတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ ကရင်ပြည်နယ်သို့ရောက်ရှိလာသော အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဇနီးသည် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့ ကို ချစ်ကြည်စွာ ကြိုဆိုဂုဏ်ပြုလိုသဖြင့် ရေးစပ်ဧည့်ခံသီဆိုခဲ့တာပဲဖြစ်သည် ။ အမှတ်မထင် ဆိုသော်လည်း ခေတ်အဆက်ဆက်ကို ကျော်လွှားဖြတ်သန်းကာ ယနေ့အထိ ကြိုင်လှောက်တောက်ပလျက်ရှိတာ အားလုံးအသိ။

ဤသို့ဆိုလျှင် အခြားဘာများ ရှိပါသေးသနည်း။ သူနာပြုကရုဏာရှင်မှ တစ်ပါး အခြားမရှိဟု ကျွန်တော်တို့ အများ စုထင်မှတ်ခဲ့ကြပါသည် ။ နှစ်တွေကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော် သူနာပြုဆရာမလေးနှင့် မတွေ့ခင် သူ့ရင်ကို နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ဖြင့် လှမ်းပုတ်လှုပ်နှိုးခဲ့သူ တစ်ဦးရှိပါသေးသည် ။ နာမည်ကျော် ဝတ္ထုရေးဆရာ ဆရာမောင်သာရ၏ လွန်ခဲ့သောနှစ်လေးဆယ်ကျော်က ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်၏ အမည်လို 'သူ့အရင်ကတစ်ယောက်၊ သူကတစ်ယောက်'ဟု ဆိုရမလောက်ပင်ဖြစ်သည် ။ မည်မျှကြမ်းရိုင်းသော တောရဲကျားသစ်တစ်ကောင်ဖြစ်စေကာမူ၊ ချစ်တတ်သော နူးညံ့လှပသားပန်းတစ်ပွင့်နှင့် ကြုံဆုံခွင့်ရခဲ့လျှင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သွားတတ်သည် မှာ ဓမ္မတာ။

စာဆိုကြီးတဂိုးကတော့ သူ၏ ဆန်းစသော်တာ ကဗျာဝယ်

ကျွန်တော်သည် နေခြည်ကိုလည်း ချစ်ခဲ့ဖူးပါပြီ။ ကောင်းကင်ကိုလ

ည်း ချစ်ခဲ့ဖူးပါပြီ။ မြေကြီးကိုလည်း မက်ခဲ့ဖူးပါပြီ။
သန်းခေါင်ချိန်စီးဆင်းသော မြစ်ရေသံ လွှမ်းချင်းကိုလည်း
ကြားခဲ့ဖူးပါပြီ။ မိုးကုန်စ နေဝင်ချိန် တိမ်တောက်သည် ကိုလည်း မြင်ခဲ့
ဖူးပါပြီ။ သို့သော်လည်း ကလေးဘဝတုန်းက ပထမဆုံးခူးခဲ့သော စံပယ်
ဦးတို့ ကိုကား သတိရဆဲပင်ဖြစ်ပါ၏။ . . .ဟု ဝန်ခံခဲ့သည် ။

လူတိုင်းသည် ငယ်ဘဝသစ်ပင်ရိပ်မှာ အတိတ်တွေရှိခဲ့ဖူးသလို၊
ညောင်ညိုပင်စခန်းမှ လမ်းခွဲခဲ့ရသော ဇာတ်လမ်းတွေရှိခဲ့ဖူးကြပါလိမ့်မ
ည်။ ကျွန်တော်ချစ်သောညီလေး ကဗျာဆရာ ခိုင်မြကျော်စွာကတော့ 'တံ
ငါ'ဟူသော သူ့ကဗျာတစ်ပုဒ်မှာ 'ငယ်ငယ်တုန်းက ဖမ်းခဲ့တဲ့ ငါးကလေး
ကို ကျွန်တော် မမေ့ဘူး . . .'ဟု ရေးခဲ့တာ ကျွန်တော့်ရင်ကမ်းစပ်ကို အခု
တိုင် ရိုက်ခတ်နေဆဲ။

ဒါဆိုလျှင်... ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ဟီးရီး၊ ဇာတ်လိုက်ကြီး ကိုအောင်ဆန်း
ကရော တစ်ခါက မြစ်ကမ်းပါးတစ်နေရာမှာ ၊ အချစ်ဆိုသော ငါးက
လေးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းခဲ့ဖူးပါသလား။ တကယ်တော့ သူသည် ငါးက
လေးကို ကာယကံမြောက် ဖမ်းခဲ့သူတော့ မဟုတ်ပေ။ ဘဝတစ်ကွေ့မှာ
ကျင်လည်လှုပ်ရှားရင်း ငါးကလေးတစ်ကောင်နှင့် တိုးမိတိုက်မိရင်း သံ
ယောဇဉ်အမျှင်တန်းကာ ငွေ့ငွေ့ကလေး လွှမ်းခဲ့ရုံသာရှိပါသည် ။

*

အတိတ်ကိုဆောင်သော် . . .ဇာတ်လမ်းက ဤသို့ . . ။

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ ခမ်းခမ်းနားနား မဟုတ်သလို
ဆန်းဆန်းပြားပြားကြီးလည်း မဟုတ်ပါချေ။ တစ်ခါက တစ်ဘဝမှာ ပဲဖြ
စ်ပါသည် ။ သခင်အောင်ဆန်း လူငယ်ပီပီ မှုန်မှုန်ဆန်ဆန် ပုန်ကန်စိတ်
ကလေးဖြင့် နယ်ချဲ့ကို တော်လှန်ဖို့ ကိုသာ အာရုံဝင်စားနေသောကာလ။

သူ့ခေါင်းထဲ နိုင်ငံရေးမှ အပ ဘာမှ မရှိ။ ချစ်တာတို့ မေတ္တာတို့ သံယောဇဉ်တို့ ဆိုတာ တော်လှန်ရေးခရီးမှာ နှောင့်ယှက်တုံ့နှေးစေသော အရာဟု သာ ထင်မြင်ယူဆပြီး ရေဆန်ခရီးဝယ်အောင်လံ မလွှင့်နိုင်သေးသမျှ ၊ အိမ်ရာထောင်ခြင်းအမှုကို မပြုကြရန် သူကပဲ စောစောကတည်းက အသံလွှင့်ထားခဲ့သည် မဟုတ်လား။

အခု ဇာတ်ကားမှာ တော့ ဒါရိုက်တာက သခင်တင်မောင် (ကျုံးမင်း) ဖြစ်သည် ။

တစ်နေ့သ၌ သခင်တင်မောင်က အရယ်အပြုံးနည်းပြီး ရှုတည်တည် နေလေ့ရှိသော ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လိုက်ကြီးကို ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံ ထုတ်ပြသည် ။ ရုတ်တရက်တော့ သူ့ကြောင်သွားသည် ။ ပြီးတော့ သတိပြန်ရကာ ဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်ပြီး စာနာစိတ်ဖြင့်

'ကျုပ်တော့ မိန်းမယူဖို့ စိတ်မကူးသေးဘူး၊ အခု ခင်ဗျားက ဓာတ်ပုံတွေ ဘာတွေ ယူလာတော့ အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်သလိုများ ဖြစ်နေတာလားဗျာ... 'ဟု ဆိုသည် ။

မှန်ပါသည် ။ ဓာတ်ပုံရှင်မိန်းမပျိုကို အားနာနေသည် ။ ဓာတ်ပုံရှင်ကား မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ရွာကြီးတစ်ရွာက မြေပိုင်ရှင်စက်သူဌေးသမီးကလေး 'မရင်အေး'။ သူကလေးက ရူပါရုံရှင်ဖြစ်ပြီး၊ ရုပ်ရည်ချောသလောက် သဘောမနောကောင်းသည် ။ ဒါ့အပြင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှိသည့် ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိကလေး။ အုပ်ထိန်းသူဆိုလို့

အမေတစ်ဦးတည်းရှိပြန်သည် ။ အမွေဆိုင်အနေဖြင့်လည်း မောင်လေးတစ်ယောက်တည်းသာရှိပြီး၊ အဲဒီမောင်လေးကလည်း ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သခင်တစ်ယောက်။ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် လည်း ရင်းနှီးသူ။ သခင်အောင်ဆန်းကိုလည်း ကျောင်းသားဘဝကတည်းက ကြည်ညိုလေး

စားခဲ့သူ။ ဒါကြောင့် သခင်တင်မောင်က ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လိုက်ကြီး
၏ ကြင်ယာဖက်လက်တွဲဖော်အဖြစ် စိတ်ကူးကာ ရွေးချယ်ခဲ့တာဖြစ်သ
ည် ။ ဇာတ်လိုက်ကြီး၏ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ကား လောလောလတ်လတ်အ
နေဖြင့် နိုင်ငံရေးမှ အပ ဘာမျှမရှိ။ ကြင်ဖက်သက်လျာရှာဖို့ အိုးအိမ်ထူ
ထောင်ဖို့ ဆိုတာ ဝေလာဝေး။

သို့သော် . . . သူတို့ တော်လှန်ရေး တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့တစ်ခုမှာ ၊ မပြေ
မပြစ် အဖုအထစ်လေးတွေရှိသည် ။ အဓိကကား ငွေရေးကြေးရေးအခ
က်အခဲ ပြဿနာ။ အကယ်၍ သာ ဇာတ်လိုက်ကြီးနှင့် မရင်အေးငြိသွား
လျှင် ဤပြဿနာအခက်အခဲတွေကို အထိုက်အလျောက် ပြေလည်သွား
နိုင်သည် ။ သို့ဖြင့် သခင်တင်မောင်က သူ့ရဲဘော်တွေနှင့် လက်ဝါးရိုက်
ကာ ဤရွှေဖူးစာဇာတ်ကားကြီးကို ရိုက်ကူးရန် စီစဉ်ခဲ့တာဖြစ်သည် ။ မ
င်းသားကိုယ်တိုင်လည်း ခပ်ပါးပါး ပိုးတဝါးမျှသာသိသည် ။ တကယ်တ
မ်း ဇာတ်ဝင်ခန်း၏ ပထမရိုက်ညွှန်းအဖြစ် သခင်တင်မောင်က မရင်
အေး၏ ဓါတ်ပုံလေးကို တောင်းယူခဲ့ပြီး ပြရုံသာရှိသေး၊ မင်းသားက
ရူပါရုံရှင်ကလေးကို ငေးကြည့်လျက် သက်ပြင်းရှည်ချကာ

'ခက်တာပဲဗျာ၊ သူကလေးမြင်ရတာ၊ ကျွန်တော့်လိုကောင်နဲ့ တောင်
မတန်ပါဘူးဗျာ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ က တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်လို့ ကြံစ
ည်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်၊ သူ့ကိုယူပြီး သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ နိုင်ငံရေးလုပ်ဖို့ ကြံကြ
တာ။ ဒါဟာ မတရားဘူးဗျ။ မှန်လည်း မမှန်ဘူး'ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား
ပြောလေသည် ။

ဤကား မိန်းမသားတစ်ဦးအပေါ်ထားရှိသော သူ၏ အချစ်နှင့် ပတ်
သက်သည့် သဘောထားအမှန်ပင်ဖြစ်သည် ။ အချစ်ကို တန်ဖိုးထားရုံမ
က ယဉ်ကျေးနူးညံ့သိမ်မွေ့သော လက္ခဏာ၊ လူသားတစ်ဦး၏ လူသား

ဆန်သော စရိုက်ကိုပါ လှစ်ခနဲ ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

မည်သို့ဆိုစေ . . .

ဘဝတစ်ကွေ့၏ နေ့တစ်နေ့မှာ တော့ သူတို့ လူချင်းဆုံတွေ့ခဲ့ကြလေသည်။ ။

မရင်အေးတို့ ခရိုင်မှာ . . . ဒို့ဗမာအစည်းအရုံး ညီလာခံကျင်းပသည့် နေ့မှာ ပါပဲ။ ကိုအောင်ဆန်းနှင့် သခင်တင်မောင်တို့ က ဌာနချုပ်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တက်ရောက်ကြရရာ၊ သခင်တင်မောင်ကြောင့် ကိုအောင်ဆန်း မရင်အေးတို့ အိမ်သို့ မအူမလည်ဖြင့် ရောက်သွားခဲ့သည်။ ။ ကာယကံရှင်မိန်းကလေးကလည်း ဘာမျှမသိ။ ကိုအောင်ဆန်းကလည်း မရင်အေးကိုမြင်သည် နှင့် မျက်စိ မျက်နှာတွေပျက်လို့ ။ သခင်တင်မောင်ကလည်း မရင်အေးဆီက ဓာတ်ပုံသာ တောင်းသွားခဲ့တာ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါနဲ့ ဆိုတာကို အသိပေးခဲ့တာလည်း မဟုတ်တော့ အူကြောင်ကျားပေါ့။

မရင်အေးကလည်း ဧည့်သည် တွေကို ယဉ်ကျေးမှုအရ ထမင်းဖိတ်ကျွေးဧည့်ခံသည်။ ။ စားသောက်ပြီးသောအခါ အိမ်ခေါင်းရင်းမှာ ထိုင်ကြသည်။ ။ အချို့ပွဲလာချသည့် မရင်အေးကို စကားစမြည်ပြောရအောင်ဆိုကာ သခင်တင်မောင်က အနားမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ ။ ပြီးတော့ မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ။

မရင်အေး ဘာမှ မသိရှာဘဲ ဣန္ဒြေရရ ရိုးရိုးသားသားပင်၊ ဇာတ်လိုက်ကို သခင်အောင်ဆန်းမှန်း သတင်းစာထဲ ဓာတ်ပုံမှာ မြင်ဖူးကြောင်း ပြောပါသည်။ ။ အဲဒီမှာ ကိုအောင်ဆန်းက လိပ်ပြာလုံဟန်မတူ။ အိုးမလုံအုံပွင့်ကာ မမျှော်လင့်သည့် စကားကို ပြောချ လိုက်လေသည်။ ။

'ဒီမှာ မရင်အေး၊ ခင်ဗျားအစ်ကိုကြီး သခင်တင်မောင်က ကောင်းတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ခင်ဗျားဓာတ်ပုံကိုယူ လာပြီး ကျွန်တော့်ကိုပြတယ်ဗျ။

ကျွန်တော်က ဘာမှ သိရတာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ သူတို့ တစ်တွေက အကြံစည်ကြီး ကြံစည်နေကြတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ကျွန်တော် နိုင်ငံရေးလုပ်နိုင်အောင်ဆိုပြီး စီစဉ်နေကြတယ်ဗျ'

တကယ်တော့ ဇာတ်လိုက်ကြီးက သူရိုးသားသန့်စင်ကြောင်း လိပ်ပြာသန့်ချင်သည့် သဘောဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း ဗြုန်းစားကြီးဆိုတော့ မရင်အေး မျက်နှာတွေထူပူပြီး ရှက်သွားပုံရသည် ။ ချက်ချင်းပဲ မီးဖိုခန်းထဲ ထပြေးဝင်သွားရာ၊ သခင်တင်မောင် အမြန်လိုက်သွားပြီး မရင်အေးကို စိတ်မဆိုးဖို့ ဖျောင်းဖျကာ သူတို့ ၏ စိတ်ကူးဇာတ်ထုပ်ကြီးကို အထုပ်ဖြေရလေတော့သည် ။

အစဦးမှာ မရင်အေးစိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်ပြီး တွေတွေကြီး ရပ်နေပါသေးသည် ။ နည်းနည်းလေးကြာမှ သူ့ဘာသာသူ အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လာကာ သခင်အောင်ဆန်းနား သွားထိုင်ပါသည် ။ ရပ်ကျန်ခဲ့သည့် သခင်တင်မောင်ကိုလည်း မရင်အေး လှမ်းခေါ်ပြီး၊ ပြောစရာရှိတာကို ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ပြောလေသည် ။

'ဒီမယ် အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို အစ်ကိုအရင်းလိုပဲ ကျွန်မ သဘောထားပါတယ်။ မောင်လေးကလည်း အစ်ကိုကြီးတို့ ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ သိပ်ကြည်ညိုပါတယ်။ မေမေ ဆိုတာလည်း အစ်ကိုကြီးတို့ တစ်တွေကို အင်မတန်လေးစားပါတယ်။ ဒီတော့ အခုလို အစ်ကိုကြီးတို့ စီစဉ်တာကို ဘာမှ အပြစ်ပြောစရာမရှိပါဘူး' စကားပလ္လင်ခံသည် ။ ပြီးတော့ ရေတံခွန်လို ဝေါခနဲသွန်ချသည် ။

'ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်မသဘောကတော့ အစ်ကိုအောင်ဆန်းနဲ့ ကျွန်မဟာ မတန်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ဟာ တောသူတွေပါ။ တောမှာ နေပြီး တောသူပီပီပဲ နေတတ်စားတတ်ပါတယ်။ အစ်ကိုအောင်ဆန်းတို့ က နောက်ဆိုရင်

တိုင်းပြည်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ၊ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့ ဝန်ကြီးတွေ ဘာတွေဖြစ်ကြဦးမှာ ၊ ဒီလိုပြောတာဟာ အစ်ကိုအောင်ဆန်းကို ကျွန်မ မချစ်လို့ မခင်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုအောင်ဆန်းပါရမီကို ညီမလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ လည်း ဖြည့်လို့ ရပါတယ်။ ပိုက်ဆံလိုချင် ရင်လည်း တောင်းကြပါ။ မေမေသိအောင်တစ်မျိုး၊ မသိအောင်တစ်မျိုး ပေးရင်လည်း ပေးလို့ ရပါတယ်။ ကျွန်မရော မောင်လေးကရော အစ်ကိုကြီးတို့ နိုင်ငံရေးလုပ်တာကို လေးစားကြတာပဲ။ နောက်ဆုံး အစ် ကိုကြီးတို့လိုတဲ့ ငွေက သိပ်များ နေရင် မေမေသိအောင် ညီမ ပေးမှာ ပေါ့'

အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လိုက်ကြီးက မရင်အေးကို အတော်သ ဘောကျသွားပုံရသည် ။ ချက်ချင်းပဲ စကားပြန်သည် ။

'ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်၊ မှန်တယ်ဆိုတာက နိုင်ငံရေး ပါရမီကို ဘယ်အနေနဲ့ ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြည့်ဆည်းလို့ ရတယ်ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျား ပြောသလို ညီမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖြည့်ပါမယ်ဆိုတာကို ကြိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ က ဝန်ကြီးတွေဘာတွေဖြစ်မှာ မို့ တောသူတွေနဲ့ မတန်ပါဘူးဆိုတဲ့ စကားကတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ဝန် ကြီးဆိုတဲ့ ကောင်ကရော ဘာကောင်မို့လဲ။ မိုးကျရွှေကိုယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တောသားပါပဲဗျာ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ တောသူမို့လို့ မတန်ပါ ဘူးဆိုတဲ့ စကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါဗျာ...' တဲ့ ။

ပြီးဖြူဖြူ တဟဲဟဲ. . .ရယ်သွမ်းသွေးရင်း၊ အဓိပ္ပာယ်အနက်ဂယ က်ရှိရှိ ပြောလိုက်သောစကားကို ဒါရိုက်တာဖြစ်သူ သခင်တင်မောင်က၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကိုယ့်လူက အလာသားပါလား၊ ချိတ်တိတ်တိတ်နှင့် လူပျိုစကားပြောသွားပုံက လှလိုက်တာ၊ ပညာသားပါလိုက်တာဟု ဝီတိ

တွေ တဝေဝေဖြင့် ကျိတ်ပြီး ချီးကျူးနေပါသေးသည်။ ။

ပထမဇာတ်ဝင်ခန်းအနေဖြင့် ရိုက်ချက်ကတော့ သိမ်မွေ့လှပခဲ့လေပြီ။

သို့သော် . . .လေပြည်လေညင်း၏ နောက်မှာ မုန်တိုင်းက ကပ်ပါလာသည်။ ။ အဲဒီလူထုညီလာခံမှာ ဟောသည့် တရားကြောင့် နယ်ချဲ့တို့ အနာပေါ်တုတ်ကျကာ သခင်အောင်ဆန်းအား ဆုတော်ငွေငါးကျပ် ဝရမ်းထုတ် လိုက်လေရာ၊ ရေတိမ်အနစ်မခံလိုသဖြင့် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ရ ရှောင်တိမ်းရတော့သည်။ ။ အဘယ်မျှအထိ ခြေလှမ်းကျယ်သွားဘိသနည်းဆိုလျှင် မြန်မာနိုင်ငံအပြင်ဘက် ရောက်သွားသည် အထိဆိုတာ အားလုံးသိကြပါသည်။ ။

သွားပြီ။ ကိန္နရီချောင်းခြားပြီပေါ့။ မယ်ကတစ်ရွာ၊ မောင်ကတစ်မြို့။ အချိန်တွေကြာရွေ့ညောင်း၊ ချောင်းခြားသည် သို့။ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လိုက်ကြီးလည်း တော်လှန်ရေးမုန်တိုင်းထဲ သစ်ရွက်တစ်ရွက်လို ဝေဝဲပါဝင်ကာ၊ တရုတ်သင်္ဘောတစ်စီးဖြင့် ပြည်ပခိုးထွက်၊ ဟိုင်နန်ကျွန်းရောက်၊ စစ်ပညာသင်၊ ရဲဘော် သုံးကျိပ်ဝင်တွေနှင့် ဘီအိုင်အေဖွဲ့၊ ဗမာ့တပ်မတော် စစ်သေနာပတိချုပ်အဖြစ် ပြည်တော်ပြန်ဝင်လာ။ ဤသို့ဖြင့် ရာဇဝင်ကို ဖြတ်နေသန်းနေရရှာသည်။ ။

ဧရာဝတီသူလေး မရင်အေးကတော့ အောင်သပြေ ညောင်ရေသွန်းကာ အလွမ်းတွေ ဝေဝေဆာဆာဖြင့် လာလုလု ငေးနေရှာလိမ့်မည်။ ။ မျှော်တလင့်လင့်ဖြင့် စောင့်ကြိုမောနေရှာလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ ။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကတော့ မဆုံးနိုင်သော တော်လှန်ရေးခရီးရှည်အတွက် အထက်မြန်မာပြည်ဘက် ဆက်လက်စစ်ချီထွက်သွားရရှာလေသည်။ ။

ဇာတ်လမ်းကား...ဤမှာ တစ်ခန်းရပ်သွားသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ ... မြန်မာမှုနယ်ပယ်မှာ . . . ဖူးစာဆိုတာရှိသည်။ ရေစက်ဆိုတာရှိသည်။ ရေစက်ပါမလာပါက ဘယ်လိုမျှ ကြုံဆုံနိုင်ဖွယ်မရှိပါ။ မယုံကြည်ခွင့်ရှိသော်လည်း ဘဝဆိုတာ ပန်းခင်းလမ်းမဟုတ်တာတော့ သေချာပါသည်။ နောက်ပိုင်း ဘာတွေဆက်ဖြစ်မည်ကို မည်သူမျှမသိရ။ သူတို့ ပြန်လည်ဆုံစည်းဖြစ်ကြသလား၊ မဖြစ်ကြဘူးလားဆိုတာကိုလည်း မသိရ။ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လိုက်ကြီး ဂျပန်ခေတ်စစ်ဆေးရုံကြီးပေါ်မှာ ဆရာမနှင့် တွေ့ကာ ဖုတ်ပူမီးတိုက် မင်္ဂလာဆောင်လိုက်တာ သိရသည်။ ၁၉၄၇-ခုနှစ် ဇူလိုင်မိုးနှင့် အတူ သမိုင်းရေးစီးကသူ့ကို လူ့လောကအပြင်ဘက်သို့ အပြီးအပိုင် ဆွဲထုတ်သွားတာ သိရသည်။ ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် . . .နှင်းဆီနီတစ်ပွင့်နှင့် အိုမင်းရင့်ရော်နေမည်ဖြစ်သော အဘွားဒေါ်ရင်အေးတစ်ယောက် . . .ဟောဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ ရှိပါသေးသလား။ ဘယ်တုန်းက ဘယ်မှာ လူမသိ သူမသိ မထင်မရှား ကွယ်လွင့်ဆုံးပါးသွားသလဲ . . .ဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်နေမိပါသည်။ ကျွန်တော့်အာရုံထဲ မှုန်မှုန်ဝါးဝါး မြင်ယောင်နေမိသည် ကား ရုံပြရက်မရလိုက်သော၊ မုန်တိုင်းထဲက သစ်ရွက်တစ်ရွက်နှင့် နှင်းဆီရောင်အိမ်မက်ကလေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။

(ဤစာရေးဖြစ်အောင် သဲလွန်စပေးသော ဘဝသစ်အယ်ဒီတာ ဆရာမောင်ညိုအေး (ပန်းတော)ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။)

စုံနံ့သာ မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၄၊ ဒီဇင်ဘာလ

